

הגירונה היא התייחסותה של אשתו, רבורה, אל החבורה. מלכתחילה מגיבה בתימוש ובמורשת זו על הצטרפותו של אחיה לחבורה בשנאה בכונה; אבל אחר כך היא מזמינה אותם להשתכן בביתה וכאילו מצטרפת אליהם. תהליך זה חל בדרכי עם התרבות עניינה בבקלה, נער גברתן ומבקשיהן זה שהתחנה עימו כדי ללדת לו ילדים וסופה שאיברה כל עניין בו כשההריון נאסר עליה. הכיזר נבין את ויתורה של רבורה על עמדותיה הממוסדות והנוקשות? המאירי אינו נותן תשובה אמיתית על שאלה זו. הרמז הסתמי על כך, שרבורה נזקקת לחבורה כדי שתוכל להשיג באמצעותה את התינוק, שהוא אולי בנו של אחיה, איננו מוליך לשום תוספת של הבנה והארה.

הספר טובל גם מנטייתו של המאירי למלך דראמה. לקראת סופו מגלה לנו הסיפור כי אריק, אחיה של רבורה, בן המושב שנעשה היפי, איננו בנו של המושבניק התקיף נחום, "המובע" הישראלי הארכיטיפי, אלא דווקא של איזה ואנבונר מיקרי. אנו שומעים על כך ממכתב מלורדאמאטי שכתבה אמו על ערש דוויי, כשמחלת-הסרטן קירבה אותה לקיצה. בין המליצות המקובלות על הצורך בגילוי "האמת" וציטטות מתאמות משרי רחל מספרת הגוועת על פגישתה עם עובר האורח המיקרי. היא

לאורכה, ויותר מאשר רקע, קומי ככל שיהיה, הם מהווים כלי שבאמצעותו מחווה הבימאי האורח את דעתו על הקומדיה של בומארשה. על קומדיה כתיאטרון, ואף על מהותו של הקומי. את הרקע לפתיחה מהווה קטע מתוך אורות הבמה של צ'פלין, ועל טיבה של ההתנשאות מעידים הצלילים הבומבאסטיים, מתוך נאבוקו של ורדי, המלווים את כניסתו של דון באזיליו המוסיקאי. את נסיגות ההסתתרות של הנאהבים ואיש-סרס הספר מלווים צלילי מחול-החרבות המתכתי והי נמרץ של חצ'אטוריאן, ומזימות החיזור של האפוטרופוס הזקן והמצומק אחרי בת חסותו היפהפה נרקמות לצלילי האופרה כארמן של ביזה.

האפקט שאמורה המוסיקה לתרום אינו מותנה בידע או ביכולת הזיהוי המוסיקלי של הקהל. רי באוזן רגישתו כדי להבחין במיתון הרומאנטי הוליוודי של קטע מתוך אורות הבמה, בקפיצות המתכתיות של מחול-החרבות ובהשפעה שיש לקטע מתוך כארמן על התנהגות הלוחם פרימית של הזקן, ודי בהבחנה כזאת כדי לראות את נקודת התצפית ממנה מתבונן הבימאי ביצירה בה הוא מטפל. צ'רנסקו טוען כי ניתן לכנות את ההצגה, וריאציות על נושא מוסיקלי מאת בור מארשה? אני הווייט לכננה אותה. האורות מוסי קליות לקונצרט תיאטרוני."

יריעה זה, ומיליוני הספורות אמורות לשפוך אור על היבט אחד, יחיד ומיוחד שלו: לולב בשלכת כחומר קריאה. משמע — כספר דווקא. בחרת קודש נטלתי לידי את יצירתו החדשה של י.ל. סוס: לא טרם שרחצתי ידי ומירקתי אותן, ממש עיקרתי אותן בכיור חדר-האמבטיה, הסמוך לפינת-האוכל, בדירה הצנועה של אשתי ברכה ושלי (א.מ.). כבר מהעמוד הראשון נפרשגלה (נפרשה-נגולה) לעיניי גדולתו וחירו ניותו של הרומאן. אותה שעה הייתי שרוי במהלך אכילת הכיסונים הממולאים, המאכל האהוב עליי, אותו שולחת לנו חמותי מדי יום שלישי בשבוע. פתחתי הספר ומייד זנחתי (נטשתי?) הפקרת? — א.מ.) את שני הכיסונים האחרונים (מתוך שישה — א.מ.) ושקעתי בספר מופלא. מפליא ופלאו זה, גס גדול קרה כאן! נתמלטה מגרונן זעקה רוננת מליקרא המישפטים הראשונים הניגרים כמכוע, ובתי בת הארבע, אלישע, באה במרוצה, חיבקה בידיה הקטנות את צווארי וקראה: "אבא, אבאלה שלי!" הושבתי אותה על בירכי הימנית, זו שלא נפגעה במלחמה מרסיס תועה (טועה? תוהה?) — א.מ.) וקראתי באוזניה דף אחר דף מהספר. והיא, אף שהיא בת שש בלבד, פרצה בככי תמרוצים נוגה.

"הבטחת לילדה לשחק איתה בבובות," כיתהה

הוא המשלם לחברו במטבעות לשונו ולא במטבע עובר לסוחר.

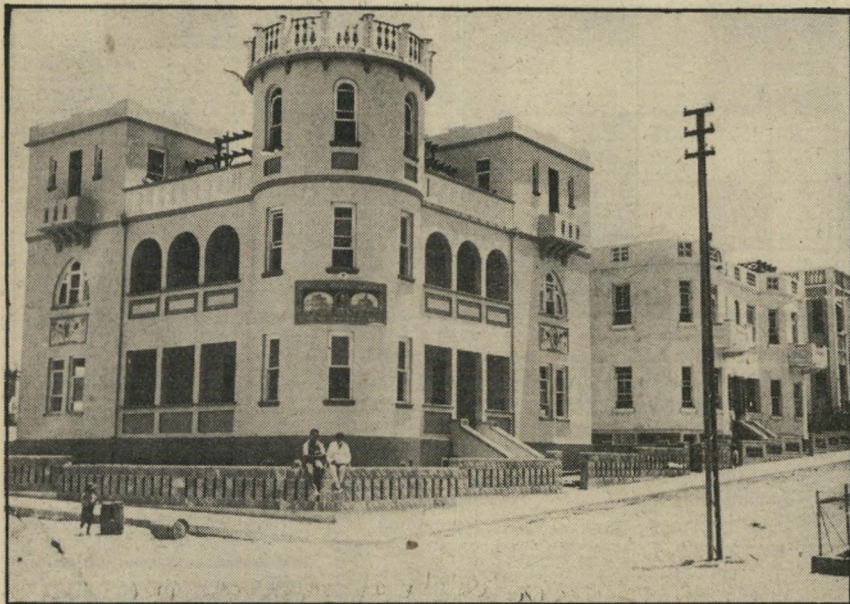
"מחר בתשע בבוקר אצלי על השולחן." אותו לילה לא עצמתי עין, וכבר ברבע לתשע הייתי במערכת, אליה הגעתי באוטובוס. לאחר שמסרתי את מכונת הסובארו שלי לתיקון במוסך של י"ל סוויסה ביופ ג', איזה טיפול בחומר. יר-אמן. עבודה יסודית. מומלץ! ■

הלבידה? אלי שרייבר (חתולי)

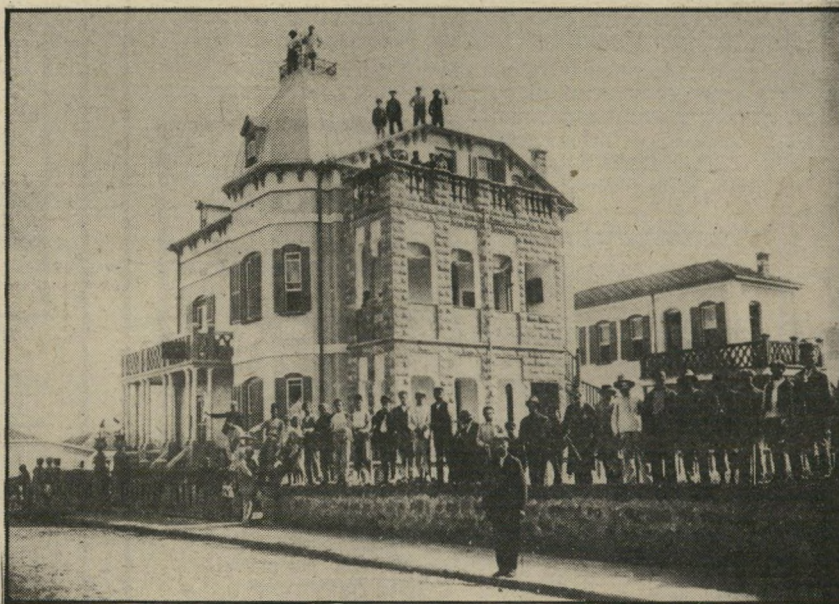
דברים בשם אומרם

בעל הבית פאנצ'ר

"ומאחר שהספר (לוליטה) היה באופנה הרי אני פטור מהוכחה כי ולאדרימר נאבוקוב לא היה פורנוגרף. ודאי כבר הוכח הדבר יותר מפעם אחת. ובכן מה היתה הסנסציה? עד כמה שאני זוכר, הסנסציה היתה מסביב לספר, לא בעלילתו: כי נאבוקוב אולי לא היה סופר אמן אבל ודאי שהיה סוחר ממולח, עם הוצאת הספר לראשונה בפאריס (הי, ריח האיסור!), ועם חבורת הלשונות הקונטיננטאלי-אינטלקטואלי, ועם חבורת משיי בייטס כיברדיפה שדיריהם אורים ותומים, לציבור קוראי שבועונים אמריקאיים מסוימים.

איפה הם הבתים האלה?

אילו תל-אביב היתה —

ומשיכייטעם אלה מפרסכים זה את זה כתלמידים חכמים אם לא כבעלות מיקצוע אחר. מידר שיף, "אטולות לוליתא", העיר

בסערה איומה

"תיאטרון הסיפריה פורץ עכשיו אל תוך שנות השמונים, בסערה איומה אצבעונית נוספת. רמת-גן מגלה את הקוקסינל. כבר אמר מי שאמר, אם קומנדר צנוורה לא פוצץ את ההצגה, מה כבר יכול להיות מעניין בה. אולי יוסי אשדות, מדובר, כדרך השיגרה בתיאטרון הסיפריה, בחליבה על מוצרים משומשים. הוואנה הוצג לא מכבר בלונדון ובנייריורק וזכה לתשומת-לב מסוימת. השחקנים שם זכו לביקורת משבחת." אמיר אוריין, "הוא לא אליזבת טיילור", העיר

לא ספר רע, חלילה

"שלושת-רביעי הזמן של בנואט גרולט איננו ספר רע. חס וחלילה. הוא פלאקט לא אינטליגנטי במיוחד, שסיסמתו — גם אנחנו יכולות לכתוב! או, כל מה שהגבר יכול לעשות, האשה יכולה לעשות טוב יותר."

כרמית גיא, "פלאקאט", העיר

מזלו של הליכוד

"כוכב שבתאי, המסמל צימצומים, עיכובים וצורך בבניה מציאותית ואיטית, נמצא בבית שתיים של מפת המדינה, שתחומו הוא פינאנסים — זאת אחת הסיבות לקשיים הכלכליים שהי מדינה שרויה בהם כיום. כאשר יעבור שבתאי לבית שלו בדצמבר 1987, צפויים שנינויים משי מעותיים ושיפור רציני בתחום זה. המצב הכלכלי יהיה יציב יותר ובעיית האבטלה תקטן." סילביה ליף, "אסטרוטולוגיה" כולבו, מקומון חיפה

אשר למראה העיניים. הבימה, שהעמידה התפ אורנית ומעצבת התליבושות לידה פינקוסיגני, לבנה וריקה, מלבד עמודי-טיפוס לבן במרכזה ושניים-שלושה כיסאות לבנים הבאים והולכים לפי הצורך. על רקע לבן זה נעות הרמויות, שלכל אחת מהן צבע משלה. הגברים בצבעים כהים ורוזינה היפה תכלכלה כולה — לרבות תלתליה. במערכה השניה תחשוך רוזינה ורודינה ולקראת הסיום, כשנחשפת זהותו של אהובה הרוזן אלמאוויה, נחשפים גם כיגדי הכסף הבוהקים מתחת למעטה הגלימה הכהה שלו. או, במעמד נציג החוק, הנוטריון הלבן עוטה השחורים, חוברת רוזינה הוורודה אל הרוזן הנכסף והכל בא על מקומו הציבעוני בשלום.

יותר מכל ראויים לשבח השחקנים. אלה פעלו כסולנים מעולים שחברו יחד בהרמוניה מושלמת. מישקה של רוזינה קמבוס נפלא. יכולת קומית כזאת לא נראתה זה מכבר על הבימה הישראלית. לעיתים היא מרחפת, בעת ובעונה אחת, על פני שלושה רובדי מישקה. היא משחקת את רוזינה הדמות המעמידה פנים, את רוזינה הרמות היודעת שהיא משחקת העמדת-פנים, ואת רוזינה קמבוס השחקנית המשרדת לקהל את מודעותה לסיטור אציה כולה.

מסתבר שכדי לעשות תיאטרון טוב אין צורך, כהכרח, ביצירות מופת. ולמי שישאל ככל זאת למה דווקא בומארשה? גם שמפניה לא שותים בגלל אבות-זמון או ויטמינים.

עדנה אלוני

מכתבי ד"ר א. מבורך

ועוד על סיפור של י. ל. סוס

הכל בכל מכל כל כבר נכתב על רומאן רחב-

מדווחת על כך, שהלה, בעת הקירבה, כלל לא הגיע לירי זיקפה ורק "הרטיב" אותה, אך אין היא אומרת דבר על הסיבות שדחפו אותה לזרועותיו של הנורד, שאפילו לא רצה בה. מסתבר, אפוא, שאריק ה"זרוק" הוא בן של אב "זרוק" ושל אם שהיה בה שמץ מן האנארכיות של ה"זרוקים". אבל האם באמת מבקש המאירי להציג תופעה פסיכולוגית-תרבותית כפגם גנטי? האם אין אב "מורבע" ונטוע תחתיו מסוגל להעמיד בן "זרוק" דווקא מורעו שלו? הרי אם כך הרבר בטל ואפס העניין שברומאן בכללו? שהרי רומאן זה אינו בא אלא ללמדנו כי החברה הישראלית האדיאלור גית האטומה, הבטוחה בערכיה, יולדת בהכרח את הריאקציה ההיפית. אם אריק אינו בנו של נחום אין לנו עניין בו.

הלבנים הוא ספר מבית ואינו רואה, נוגע ואינו חודר; החמצה המעוררת צער מיוחד הן בגלל הנושא והן בגלל המחבר, שהגיעה כבר שעתו לבקוע מתוך פקעת הצעיר "המבטח".

דן מירון

תיאטרון

הארות מוסיקליות לקונצרט תיאטרוני

"הספר מסבילה" בתיאטרון באר-שבע מחוה: בומארשה בימוי: דינו צ'רנסקו

רק לעיתים רחוקות יכול הקהל הישראלי להתפנק בשמפניה תיאטרונית כמו זו שמציע לו תיאטרון באר-שבע. ההצגה הספר מסבילה היא חגיגה לחושים. הרמוניה של צלילים, צבעים ותנועה במיסגרת עלילה קומית קיצבית הנישאת על כיתפי שחקנים מעולים.

למוסיקה תפקיד מרכזי בהצגה. קשת רחבה של קטעים מוסיקליים מלווים את ההתרחשו-